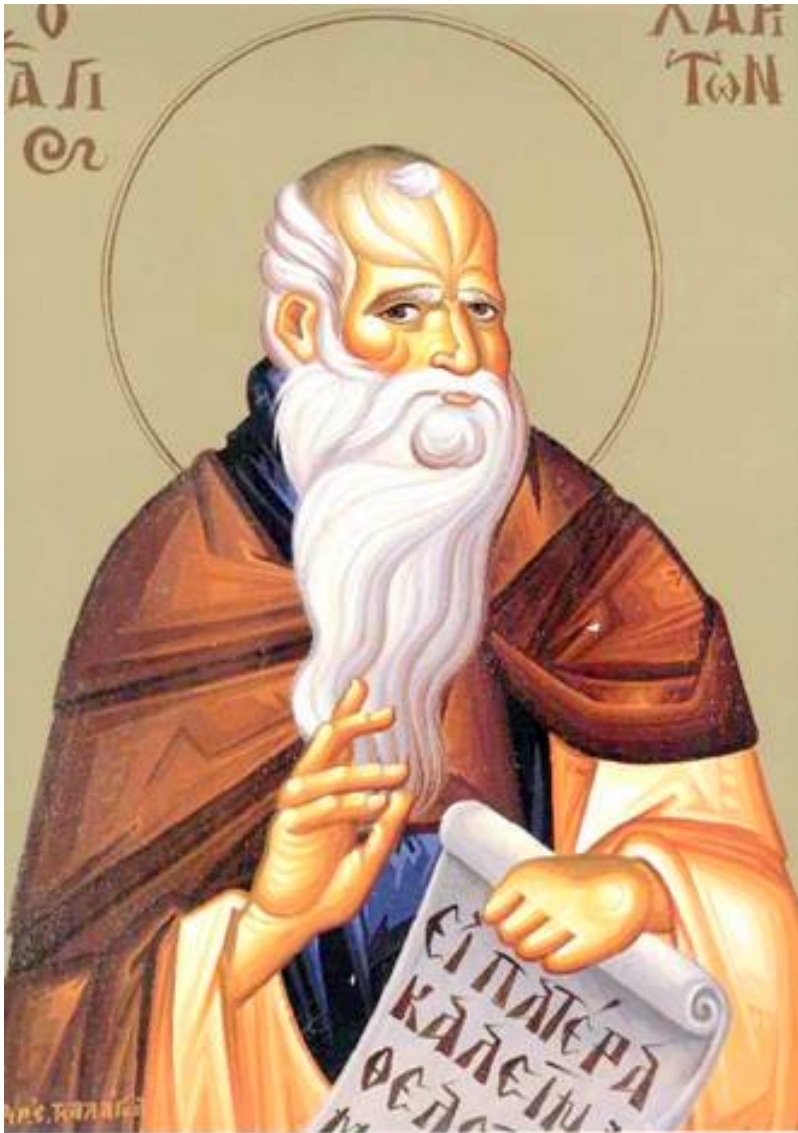

Ο Άγιος Χαρίτων

Συντάχθηκε απο τον/την Σταυριανάκης Κωνσταντίνος

Παρασκευή, 03 Αύγουστος 2012 08:41 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 03 Φεβρουάριος 2013 10:06

□ Ο ΑΓΙΟΣ ΧΑΡΙΤΩΝ

Ο Άγιος Χαρίτων ο Ομολογητής, που η Εκκλησία μας γιορτάζει στις 28 Σεπτεμβρίου, γεννήθηκε στο Ικόνιο της Μικράς Ασίας. Έζησε και μορφώθηκε στον τόπο καταγωγής του, όταν βασιλεύεε τη Ρώμη, ο Αυρηλιανός (270-276 μ.Χ.). Διακρίνονταν, για την ευσέβεια και την αρετή του και πολύ γρήγορα απόκτησε, την αγάπη και το σεβασμό, από όλους τους κατοίκους, της πόλης. Έτσι, όταν, λίγο αργότερα, ο αιμοχαρής και αιμοβόρος αυτοκράτορας Αυρηλιανός εκδίδει τα ασεβή και σκληρά του διατάγματα, εναντίον των Χριστιανών, τους οποίους και ξάφνιασε με τη συμπεριφορά του, γιατί τουλάχιστον μέχρι τότε, κρατούσε, ανεκτική στάση, απέναντί τους. Με τα διατάγματα αυτά, έδιδε εντολή στους τοπικούς ηγεμόνες, να συλλαμβάνουν τους Χριστιανούς, όπου και να βρίσκονται και να τους αναγκάζουν να θυσιάσουν στα είδωλα. Όσοι απ' αυτούς, αρνούνται να συμμορφωθούν, να

τιμωρούνται παραδειγματικά και όσοι επιμένουν, να θανατώνονται.

Αυτής της μανίας, των διαταγμάτων, δεν κατάφερε να γλυτώσει, ούτε και ο ευσεβής Χαρίτων. Έτσι, μόλις, τα αυτοκρατορικά διατάγματα έφθασαν στο Ικόνιο, η τοπική εξουσία, άρχισε να τα εφαρμόζει, κατά γράμμα. Ζητούσαν επίμονα, από τον κάθε Χριστιανό, να θυσιάσει στα είδωλα, για να μην θέσει σε κίνδυνο τη ζωή του. Ο ευσεβής και ενάρετος Χαρίτων, αρνιόταν επίμονα. Γι' αυτή του την άρνηση, τον συνέλαβαν οι στρατιώτες και τον οδήγησαν, μπροστά στον Ύπατο(που είχε εξουσία, μετά το βασιλιά), προκειμένου να δώσει εξηγήσεις, γι' αυτή του, την άρνηση. Μόλις βρέθηκε μπροστά του και άρχισε να τον ρωτά, με θάρρος και πίστη, του απαντά: « Είμαι Χριστιανός και πιστεύω στο Χριστό, τον Μόνο Αληθινό Θεό. Δεν σέβομαι τους θεούς σας, γιατί δεν είναι αληθινοί, είναι ψεύτικοι και θα σας οδηγήσουν, στην κόλαση». Ο Ύπατος κριτής, κράτησε τα νεύρα του, λέγοντας συγχρόνως, στον ενάρετο Χαρίτων, ότι: « και τους δικούς μου θεούς διακρίνει μακροθυμία και σ' αυτή τη φάση θα προσπαθήσω να τους μιμηθώ. Σε συμβουλεύω όμως να θυσιάσεις στα είδωλα, για να απολαύσεις, μεγάλη τιμή, από το βασιλιά». Αμέσως ο ενάρετος Χαρίτων, του απαντά: « Άκουσε, αυτά τα άψυχα και άλαλα ξόανα, που κατά τη γνώμη σου θεωρείς θεούς, δεν κάνεις καλά να μακροθυμείς, όταν εγώ, σου τους υβρίζω. Μάθε ακόμη, ότι είμαι ακόλουθος της Αγίας Θέκλας της Πρωτομάρτυρας, που λάμπει με της ακτίνες του Μαρτυρίου της, όλη η πόλη, του Ικονίου. Είμαι δε και μαθητής του Αποστόλου των Εθνών Παύλου, που παρακίνησε την Αγία Θέκλα, να υπομείνει τα βασανιστήρια, για την αγάπη του Χριστού. Δεν υπάρχει κανείς, που να μπορεί να με χωρίσει, από την αγάπη του Χριστού μου».

Έτσι, πριν προφθάσει να ολοκληρώσει τις τελευταίες του φράσεις, ο δικαστής άστραψε και βρόντηξε από το κακό του και δίδει αμέσως εντολή στους δήμιους, να βασανίσουν σκληρά τον Άγιο. Εκείνοι, τον ξεγυμνώνουν αμέσως και άρχισαν να του τραβούν τα χέρια και τα πόδια, προκειμένου, να του τα εξαρθρώσουν, για να τον κάνουν να πονέσει, περισσότερο. Συγχρόνως δε, τον χτυπούσαν βάνουσα, με τα βούνευρα, που ήταν λωρίδες από δέρματα βοδιών, πλεγμένα σε κοτσίδα, μέχρι που του άλεσαν τις σάρκες. Ο Άγιος δε σταμάτησε ούτε λεπτό να προσεύχεται, στο Σωτήρα μας Ιησού Χριστό και αφήνοντάς τον μισολιπόθυμο, τον έριξαν στη φυλακή. Όμως, Άγγελος Κυρίου, που τον προστάτευε, του γιάτρεψε τις πληγές και όταν τις επόμενες μέρες, τον έφεραν ξανά μπροστά του, έμεινε με το στόμα ανοιχτό, γιατί του θεραπεύτηκαν, όλες του, οι πληγές. Έτσι, αντί να συνετιστεί ο αιμοχαρής ηγεμόνας, δίδει αμέσως εντολή, να του κάψουν το κορμί, με αναμμένες λαμπάδες. Όμως και απ' αυτό το μαρτύριο, βγήκε νικητής ο Άγιος, γιατί Άγγελος Κυρίου τον προστάτευε και εκνευρισμένοι, από τα γεγονότα, τον ρίχνουν ξανά, στη φυλακή.

Όμως, τα πράγματα άλλαξαν, για τους Χριστιανούς και τον Άγιο. Ο αιμοβόρος και αιμοχαρής χριστιανομάχος βασιλιάς, Αυρήλιος, πέθανε, με φριχτούς πόνους και ανάλαβε βασιλιάς, ο Τάκιτος. Το πρώτο διάταγμα που υπέγραψε, ήταν, να σταματήσουν να διώκονται οι Χριστιανοί και να ελευθερωθεί αμέσως ο Άγιος Χαρίτων, φοβούμενος ίσως, για το οδυνηρό τέλος, που είχε ο προκάτοχός του.

Έτσι, ο Άγιος Χαρίτων, δεν κατάφερε να λάβει, το Μαρτυρικό θάνατο, που επίμονα ποθούσε, όμως, κατάφερε να κερδίσει στο καρτερικό του σώμα, όλα τα σημεία της νίκης, για την αγάπη του, στο Σωτήρα μας Χριστό. Μάλιστα δε, θεωρούσε τον εαυτό του, για την παρούσα ζωή, νεκρωμένο και ο πόθος του είναι, να ζήσει από δω και πέρα, μόνος του και πάντα, κοντά στο Χριστό. Για να πετύχει καλύτερα αποτελέσματα, πηγαίνει στα Ιεροσόλυμα, προκειμένου, να ξεκινήσει, μια αυστηρή ασκητική ζωή. Όμως, ξεκινούν για τον Άγιο, νέες περιπέτειες, γιατί στο δρόμο του συναντιέται με ληστές, οι οποίοι τον

συλλαμβάνουν και τον οδηγούν, στη σπηλιά, όπου διέμεναν. Αφού του περνούν αλυσίδες, στο λαιμό και στα χέρια, τον εγκαταλείπουν, προκειμένου να παραφυλάξουν στο δρόμο, μήπως συλλάβουν και άλλα θύματα. Όλη την ώρα, που ο Άγιος βρίσκονταν μόνος του, βρήκε την ευκαιρία να προσεύχεται και να ευχαριστεί τον Θεό, για την περιπέτεια, που περνάει. Όμως, την ώρα της προσευχής, παρουσιάζεται ένα δηλητηριώδες φίδι, που αφήνει το δηλητηριό του, μέσα σε ένα δοχείο, που περιείχε κρασί, χωρίς και ο ίδιος να το αντιληφθεί. Έτσι, όταν επέστρεψαν οι ληστές, διψασμένοι όπως ήταν, άρχισαν να πίνουν το κρασί από το δοχείο. Το αποτέλεσμα, δεν άργησε, να φανεί. Έπεφτε ο ένας, μετά τον άλλο και δηλητηριασμένοι, πέθαναν, όλοι.

Όταν, λοιπόν, ο Άγιος κατάφερε να ελευθερωθεί, μ' αυτό το θαυματουργικό τρόπο, έδειξε, να τον ενδιαφέρει η σπηλιά, γιατί πληρούσε τις συνθήκες, που εκείνος ήθελε. Υπήρχε η ησυχία, που επεδίωκε και γρήγορα παίρνει την απόφαση, να εγκατασταθεί μόνιμα. Όμως, η σπηλιά ήταν γεμάτη από τα πλούσια λάφυρα των ληστών, που άλλα μοίρασε στους πτωχούς και άλλα σε ασκητές, που ασκήτευαν κοντά του στην έρημο και άλλα διέθεσε και έφτιαξε κοντά του Μοναστήρι, που φρόντιζε, να το συντηρεί. Ο ίδιος δε εφάρμοζε, αυστηρή, ασκητική ζωή και πίστευε βαθειά μέσα του, ότι η ακτημοσύνη αποτελούσε πλούτο, αδαπάνητο. Ήξερε να υπομένει κάθε πόνο και κόπο, με την ελπίδα να κατακτήσει, την αιώνια μακαριότητα. Ήταν πράος και αγαθός, απλός και άκακος και ήταν, πλούσιος στις γνώσεις, που έκανε να χαιρόνται οι καρδιές, όσων τον άκουγαν. Γι' αυτό πολλοί μοναχοί, ήθελαν να ασκητεύουν μαζί του, αλλά και πλήθος ανθρώπων τον επισκέπτονταν καθημερινά, για να τους δώσει λύση, στα προβλήματα, που τους απασχολούσαν. Αυτός όμως, ο μεγάλος θόρυβος, που δημιουργούνταν από τους επισκέπτες, δεν άρεσε καθόλου στον Άγιο, γιατί έχασε την ησυχία του και πολύ περισσότερο, τον εμπόδιζαν να προσεύχεται, όπως εκείνος, θα το ήθελε. Όμως, προσπαθούσε με κάθε τρόπο, να αποφύγει και την δόξα των ανθρώπων, γιατί πίστευε, ότι μπορεί να του αφανίσει, την κάθε του αρετή και έτσι, αποφασίζει να εγκαταλείψει, την ασκητική του, σπηλιά.

Πριν, λοιπόν, αναχωρήσει, μαζεύει τους μαθητές του μοναχούς και τους ορίζει τους κανόνες, που θα πρέπει να εφαρμόζουν στη μοναχική πολιτεία, που ο ίδιος δημιούργησε. Τους συμβουλεύει, ότι προκειμένου, να προκόψουν πνευματικά, θα πρέπει, να τρώνε μια φορά την ημέρα και πάντα μετά τον εσπερινό, λίγο ψωμί και να πίνουν, λίγο νερό. Τους όρισε, συγκεκριμένες ώρες προσευχής, τόσο κατά τη διάρκεια της μέρας, όσο και κατά τη διάρκεια, της νύχτας. Όταν δε συμβεί, να σας ενοχλήσει ο διάβολος, που είναι ο κοινός εχθρός των μοναχών, μπορείτε τους έλεγε, να τον απομακρύνετε, μόνο, με διαρκείς προσευχές και νηστείες. Τους παρήγγειλε επίσης, να φροντίζουν και να δίδουν στους πτωχούς, όταν τους επισκέπτονται, απ' εκείνα που έχουν και να μην τους αφήνουν να φεύγουν, με άδεια τα χέρια. Μετά τις συμβουλές που τους έδωσε, τους διορίζει και Ηγούμενο στο Μοναστήρι, κάποιον Μοναχό που τον ήθελαν όλοι και αφού τους ασπάστηκε ένα- ένα, έφυγε από κοντά τους.

Μετά από σχετικά μικρή περιπλάνηση, συναντά κοντά στην Ιεριχώ, ένα σπήλαιο, που το έκρινε κατάλληλο, να εγκατασταθεί. Μάλιστα δε, πληρούσε, όλες τις προϋποθέσεις, που εκείνος ήθελε, είχε, δηλαδή, απόλυτη ησυχία και έμεινε σ' αυτό, κατά κάποιο τρόπο, κρυμμένος. Όμως, σιγά- σιγά, άρχισε να αποκαλύπτεται στον κόσμο, με τα διάφορα θαύματα, που επιτελούσε. Γιάτρευε, όλες τις ασθένειες της ψυχής, αλλά και του σώματος. Όλοι, που τον γνώρισαν τον θαύμαζαν, για την αυστηρή ασκητική του ζωή, γιατί έτρωγε λίγα χόρτα που έβρισκε στη γη και ήθελαν να τον βλέπουν και να ακούνε τις πολύτιμες, συμβουλές του. Ήταν δε, τόση η ωφέλεια που απολάμβανε η ψυχή τους, που αρνήθηκαν τα

Ο Άγιος Χαρίτων

Συντάχθηκε απο τον/την Σταυριανάκης Κωνσταντίνος

Παρασκευή, 03 Αύγουστος 2012 08:41 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 03 Φεβρουάριος 2013 10:06

αγαθά του κόσμου και προτίμησαν, να ζήσουν κοντά του, σαν Μοναχοί. Έτσι, φτιάχνει καινούργιο Μοναστήρι, όπου ζούσαν οι μοναχοί και τους επισκέπτονταν καθημερινά αρκετοί άνθρωποι, για να θαυμάσουν από κοντά τον Άγιο, αλλά και να βρουν λύση, στα προβλήματα, που τους απασχολούσαν. Μόλις αντιλήφτηκε ο Άγιος, ότι οι επισκέπτες, που τους επισκέπτονταν, άρχισαν, να τον θαυμάζουν, έκρινε, ότι πρέπει να εγκαταλείψει, το Μοναστήρι. Αφού έδωσε τις σχετικές του οδηγίες, στους Μοναχούς, πώς θα πρέπει να είναι η Μοναχική τους ζωή και αφού τους όρισε Ηγούμενο, αναχωρεί, προς άγνωστη κατεύθυνση.

Άρχισε, να περιπλανιέται στην έρημο, όπου κάποια στιγμή βρήκε ένα μέρος ήσυχο, που του άρεσε πολύ και εγκαταστάθηκε. Απ' ότι φαίνεται, το σχέδιο του Αγαθού Θεού, ήταν, να αλλάξει συνεχώς ο Άγιος, τις κατοικίες του, προκειμένου, να φανερώνονται οι αρετές του, για να ωφελούνται, περισσότεροι άνθρωποι, οι οποίοι βαπτίζονταν και γίνονταν, Χριστιανοί. Πολλοί δε, ήταν εκείνοι, που εγκατέλειπαν την ματαιότητα του κόσμου και τις φροντίδες της κοσμικής ζωής και προτίμησαν να ζήσουν, κοντά στον Άγιο. Έτσι, αναγκάστηκε από την συμμετοχή του κόσμου, να φτιάξει, καινούργιο Μοναστήρι. Όμως και πάλι η προσέλευση του κόσμου και ο θαυμασμός που έδειχναν στο πρόσωπό του, τον ανάγκασαν να το εγκαταλείψει, βρίσκοντας την ησυχία, που επιθυμούσε, σε σπήλαιο ενός γκρεμού, που η πρόσβαση ήταν, πολύ δύσκολη και το έλεγαν, Κρεμαστό.

Σ' αυτό το σπήλαιο, που διάλεξε, αναγκάστηκε να ζήσει, το υπόλοιπο διάστημα, της ζωής του. Όμως και η ηλικία του, δεν του επέτρεπε, να μετακινείται, με ευκολία και τα πράγματα δυσκόλευαν αφάνταστα, για τον Άγιο. Ούτε και το νερό που χρειάζονταν, δεν μπορούσε να μεταφέρει, αλλά και δεν ήθελε να αναθέσει, σε κανένα από τους μαθητές του, να τον εξυπηρετήσει. Αρχίζει, λοιπόν, να προσεύχεται, με μεγαλύτερο ζήλο, στο Σωτήρα μας Χριστό και αμέσως ανέβλυσε, άφθονο και δροσερό νερό, από την γωνία του σπηλαιού. Το νερό τρέχει ακόμη και σήμερα και θεραπεύει κάθε ασθένεια, δείχνοντας συγχρόνως, ότι η μαρτυρία για τη ζωή του Αγίου, γίνεται ακριβέστερη.

Ο Άγιος Χαρίτων, είχε καταφέρει να φθάσει σε μεγάλο βαθμό πνευματικής τελείωσης, ώστε μπόρεσε να γνωρίζει, την ημέρα του θανάτου του. Γι' αυτό κατεβαίνει από το Κρεμαστό που διέμενε, ήλθε σε επικοινωνία με τους Μοναχούς και τα Μοναστήρια, που ο ίδιος δημιούργησε και έδωσε τις τελευταίες του χρήσιμες συμβουλές, για να τις αφήσει έτσι, σαν κληρονομιά, στους μαθητές του και τους έλεγε: « Πρέπει να γνωρίζεται, ότι η παρούσα ζωή, είναι η ζωή της μετάνοιας και των αγώνων, για να κατακτήσει κανείς την αρετή. Η μέλλουσα ζωή είναι, η ζωή της ανταπόδοσης, γιατί μετά το θάνατο, δεν υπάρχει μετάνοια. Να φυλάξετε τη ζωή σας ακατηγόρητη και αμέτοχη σε κάθε κακία, προσπαθήσετε τόσο, ώστε, να γίνει αμόλυντη, για να κατοικήσει ο Θεός, μέσα σας. Διώξτε την οργή και το θυμό από μέσα σας, γιατί κάνουν μεγάλο κακό, έτσι, βρίσκεστε εκτεθειμένοι και απροστάτευτοι, στις επιθέσεις του διαβόλου. Όπλα, για να αντιμετωπίσετε, τέτοιου είδους επιθέσεις, είναι η προσευχή και η νηστεία, αλλά και η ταπείνωση, που όλους, τους κερδίζει. Το τιμιότερο απόκτημα, που πρέπει να κερδίσει ο Μοναχός, είναι η ακτημοσύνη και να μην είναι δεμένος, με τα φθαρτά αγαθά, αλλά να τα μεταχειρίζεται με μέτρο, προκειμένου, να συντηρεί το σώμα του. Δεν πρέπει να κατακρίνουμε τους άλλους και να δικαιώνουμε τον εαυτό μας, γιατί η κατάκριση, είναι γέννημα ψυχής υπερήφανου ανθρώπου....».

Αυτές και πολλές άλλες πολύτιμες συμβουλές, δίδαξε τους μαθητές του, ο Άγιος Χαρίτων και αφού τους ευχήθηκε την σωτηρία της ψυχής τους, έκανε την προσευχή του και ξάπλωσε στο κρεβάτι του. Άπλωσε τα πόδια του και σταύρωσε τα χέρια του, χωρίς να αισθανθεί, καμιά ασθένεια. Αμέσως, παρέδωσε, την Αγία Του Ψυχή, που έχαιρε δίπλα στους Αγγέλους του Ουρανού. Ήταν η 28η Σεπτεμβρίου και τη μέρα αυτή γιορτάζεται, από την Εκκλησία μας.

Απολυτίκιο του Αγίου:

Χαρίτων του Πνεύματος καταυγασθείς ταις αυγαίς, φωστήρ εχρημάτισας, της εναρέτου ζωής Χαρίτων Μακάριε. Συ γαρ ομολογία αληθείας εμπρέψας, έλαμψας εν ερήμω, εγκρατείας τοις πόνοις. Διό των ευφημούντων Σε, Πάτερ μνημόνευε.

Ακούστε το απολυτίκιο του Αγίου:

{mp3}ag-xaritonas{/mp3}

ΠΗΓΕΣ:

1. Εκδόσεις, Ορθόδοξου Τύπου « Ο ΑΓΙΟΣ ΧΑΡΙΤΩΝ»,Χαραλάμπους Δ.Βασιλοπούλου.
2. Απολυτικά Αγίων, Byzmusic.gr, π. Νικόδημος Καβαρνός.

Το βίο του Αγίου Χαρίτωνα, τον αφιερώ νω:

1. Σε όσους φέρουν βαπτιστικά το όνομα του Αγίου, να προστατεύονται στη ζωή τους, από τη Χάρη Του.
2. Στην εγγονή μου Μαρκέλλα και στους γονείς της, να προστατεύεται η ζωή τους, από τη Χάρη του Αγίου.

Σπήλι, Αύγουστος 2012.

Σταυριανάκης Κωνσταντίνος του Βασιλείου.

Θεολόγος, πρώην Διευθυντής, Γενικού Λυκείου Σπηλίου.

{JComments ON}